

Súd: Okresný súd Spišská Nová Ves
Spisová značka: 11C/33/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7613236011
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Júlia Weiserová
ECLI: ECLI:SK:OSSN:2020:7613236011.13

Uznesenie

Okresný súd Spišská Nová Ves, v spore žalobcu: A. O., nar. XX.X.XXXX, bytom A. XXX, ako právny nástupca pôvodného žalobcu neb. M. N., zomr. X.X.XXXX, právne zast. Advokátskou kanceláriou Hovan a Hospúdko, s.r.o., Spišská Nová Ves, Gorkého 8, IČO: 47 233 419, proti žalovaným právnym nástupcom po neb. I. O., zomr. XX.XX.XXXX - 1/ neb. C. P., nar. X.X.XXXX, zomr. XX.X.XXXX, naposledy bytom P. A., X.. O. N. XXXX/X - právny nástupca F. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom P. A., X.. O. N. XXXX/X a 2/ M. O., nar. XX.X.XXXX, bytom Z. D. S., N. XXXX/XX, v konaní o zaplatenie 5,27 Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

- I. Súd konanie zastavuje.
- II. Žiadnej zo sporových strán nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Pôvodný žalobca neb. M. N. podal na tunajší súd žalobu, ktorou sa domáhal od v súčasnosti nebohej I. O. zaplatenia istiny 5,27 Eur s príslušenstvom a náhrady trov konania.

2. Žalobca v žalobe konštatoval, že rozsudkom tunajšieho súdu sp. zn. 9C 1170/1998 zo dňa 2.7.2009 bol zaviazaný k úhrade sumy 2.532,70 Eur so 17,6 % ročným úrokom z omeškania od 20.5.1998 do zaplatenia a k náhrade trov konania vo výške 2.515,53 Eur v prospech A. O. - W., ktorý vykonával pre Urbariátne lesy a pasienkové spoločenstvo Poráč ťažobné práce. Keďže spoločenstvo nemalo právnu subjektivitu mohol menovaný podať žalobu proti hociktorému spoločníkovi, pretože za záväzky zodpovedali spoločníci spoločne a nerozdielne. Poukazujúc na § 511 Občianskeho zákonníka požadoval od žalovaných, ktoré sú nástupcami podielníka v Urbariáte žalovanú istinu, ktorá zodpovedá podielu na spoločnej nehnuteľnosti k výške dôvodného plnenia A. O..

3. V priebehu konania dňa XX.XX.XXXX žalovaná I. O. zomrela, pričom Notársky úrad JUDr. Viery Kupcovej, notárky, Letná 41, Spišská Nová Ves oznámil okruh jej dedičov, ktorými boli dcéra C. P., nar. X.X.XXXX a syn M. O., nar. XX.X.XXXX, s ktorými súd následne pokračoval v konaní na strane žalovaných.

4. Dňa XX.X.XXXX zomrela i dedička neb. I. O., C. P. a Okresní soud v Ostravě (notárom JUDr. Josefom Kawulokem) uznesením sp.zn. 99D/1789/2016 zo dňa 6.9.2016 ustálil, že dedičom po nebohej C. P. sa stal jej pozostalý manžel F. P., nar. XX.XX.XXXX, s ktorým následne súd pokračoval v konaní na strane žalovaného.

5. V priebehu konania dňa X.X.XXXX zomrel i samotný žalobca M. N.. Dedičské konanie po nebohom bolo vedené tunajším súdom pod sp. zn. 2D/59/2017 a dedičstvo po poručiteľovi nadobudol A. O., nar. XX.X.XXXX, s ktorým súd po odpadnutí dôvodov na prerušenie konania konal ako s právnym nástupcom poručiteľa.

6. Vo vyjadrení zo dňa 4.8.2020 súčasný žalobca uviedol, že na podanom návrhu netrvá, berie ho v celom rozsahu späť a žiada konanie v predmetnej veci zastaviť.

7. Späťvzatie žaloby bolo riadne doručené obom žalovaným, pričom vzhľadom k tomu, že vo veci už prebehlo pojednávanie, spolu so späťvzatím bola obom žalovaným zaslaná výzva na vyjadrenie, či so zastavením konania súhlasia.

8. Obaja žalovaní takmer zhodne vo svojich vyjadreniach konštatovali, že tvrdenie žalobcu, že dôvod sporu odpadol je zavádzajúce a podvodné. Právny zástupca žalobcu nijako konkrétne nepreukázal, že by bolo rozhodnuté o dôvodnosti nároku žalobcu ani že by bol zistený nový skutkový stav. Nedôvodnosť nároku žalobcu jasne vyplynula už z uznesenia Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 11Co 25/99 zo dňa 4.3.1999, kde na strane 6 a 7 odvolací súd jednoznačne ukladá, že žaloba môže byť rozšírená na ďalších spoločníkov urbariátu len ak sa preukáže, že M. N. mal od nich plnomocenstvo s patričným rozsahom. Rozsudky na ktoré sa žalobca odvoláva nezistili nový skutkový stav iba potvrdili skutkový stav zistený pred podaním žaloby a spravodlivo rozhodli. Vzhľadom k tomu, že mali za to, že nárok žalobcu je nedôvodný a bol nedôvodný aj v čase podania žaloby nesúhlasili so späťvzatím žaloby a žiadali, aby ju súd zamietol.

9. Žalobca vo vyjadrení doručenom tunajšiemu súdu dňa 17.9.2020 konštatoval, že uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 11Co 25/99 zo dňa 4.3.1999, ktorým odvolací súd zrušil výrok o povinnosti žalovaného v 1. rade zaplatiť žalobcovi sumu 2.532,70 Eur s prísl. v odôvodnení rozhodnutia na strane 8 v 3., 4. a 5. odstavci uvádza, "že v prípade nerozšírenia žaloby na ďalších spoluvlastníkov, ktorých drevo sa ťažilo, nebude mať za následok procesnú vadu v konaní, ale v kontexte princípu solidarity v zmysle § 10 ods. 3 zák. č. 181/1995 Z. z. umožňuje žalobcovi žalovať a v konaní trvať na žalobe iba proti žalovanému, ktorý v kontexte ust. § 10 ods. 3 zák. č. 181/1995 Z. z. o pozemkových spoločnostiach je zodpovedný za záväzky spoločnosti, keďže voči iným osobám ručia spoločníci spoločne a nerozdielne. Rovnako uvádza, že v prípade, že jedna a tá istá škoda bola spôsobená dvoma alebo viacerými škodcami, platí zásada, že títo škodcovia zodpovedajú za ňu spoločne a nerozdielne (zásada solidárnej zodpovednosti škodcov). Tento spôsob zákonnej úprav je výhodný pre poškodeného, lebo môže svoj nárok na náhradu celej škody uplatniť proti hociktorému zo zodpovedných subjektov, a to bez ohľadu na skutočnosť, či ide o osoby právnické alebo fyzické. V niektorých prípadoch táto spoločná zodpovednosť vyplýva priamo zo zákona, to je aj v prípade ust. § 10 ods. 3 zák. č. 181/1995 Z. z. Preto v danom prípade nárok na náhradu škody si žalobca mohol uplatniť proti M. N. ako fyzickej osobe v kontexte ust. § 10 ods. 3 zák. č. 181/1995 Z. z. a žalovať ho priamo. Pri solidárnych záväzkoch platí zásada, že veriteľ môže splnenie celého dlhu, resp. jeho časti požadovať od ktoréhokoľvek zo solidárnych dlžníkov. Poskytnutie plnenia má právne účinky aj pre ostatných dlžníkov, lebo v rozsahu poskytnutého plnenia jedným z dlžníkov, zaniká dlh voči ostatným. Táto zásada je zakotvená aj v ust. § 511 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v ktorom je upravená pasívna solidarita a v podstate platí aj pri vyporiadaní vzájomného vzťahu medzi solidárne zodpovednými škodcami podľa tohto zákonného ustanovenia. Skutočnosť, že jeden zo solidárnych škodcov sám uspokojí nárok poškodeného v celom rozsahu, prípadne rozsahu väčšom, než ktorý by na neho pripadol podľa miery jeho účasti na spôsobiení škody je predpokladom pre uplatnenie práv podľa tohto zákonného ustanovenia. Nie je pritom rozhodujúce, či sa solidárny záväzok opiera o objektívnu zodpovednosť škodcu, alebo jeho zavinenie, a nie je rozhodujúce ani to, či škoda vznikla ako následok úmyselného alebo nebanlivostného konania." Z uvedeného je zrejmé, že vzhľadom na odlišné neskoršie rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach oproti rozhodnutiu Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 9C/1170/1998, ktorý posúdil nárok ako solidárny záväzok, bol nárok žalobcu voči jednotlivým spoluvlastníkom dôvodný. Žalobca na základe skutočností známych v čase podávania žalôb dôvodne uplatňoval nárok voči ostatným spoluvlastníkom a dôvodnosť uplatňovaného nároku koniec koncov vyplývala aj z právneho názoru, ktorý vyslovil Krajský súd v Košiciach v zrušujúcom uznesení, ktoré bolo citované vyššie. Na základe predchádzajúcich rozhodnutí vydaných v obdobných prípadoch tak, ako v konaniach vedených Okresným súdom Spišská Nová Ves tak aj s poukazom na rozhodnutie Okresného súdu Košice sp.zn. 37C/145/2014 zo dňa 29.7.2020 súd v odôvodnení vyslovil v bode 19. odôvodnenia nasledovne" Dôvody hodné osobitného zreteľa súd vidí v okolnostiach danej veci resp. v povahe konania, keď predmetom konania je peňažný nárok žalobcu titulom následného rozvrhového regresu, ktorý si ako spoločník urbariátu uplatnil voči žalovanému ako spoločníkovi urbariátu a solidárnemu dlžníkovi dlhu, na zaplatenie ktorého bol zaviazaný pôvodne právoplatným a vykonateľným rozsudkom Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 2.7.2009 č. k. 9C/1170/1998-325. Ak by takto žalobca nepostupoval vystavil by sa tým možnosti možného premlčania

tohto svojho nároku". Poukázal na ustanovenie § 146 ods. 1 Civilného sporového poriadku s tým, že skutočnosti uvádzané žalovanými nemožno považovať za "vážne dôvody" na nezastavenie konania, tak, ako to predpokladá Civilný sporový poriadok. Na podporu svojich tvrdení citoval Civilný sporový poriadok Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S. Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Komentár. Praha: C.H. Beck, 2016, zo str. 542 "Dôvod nesúhlasu so späťvzatím žaloby musí v konaní tvrdiť a preukázať žalovaný. Jeho posúdenie vyžaduje náležitú mieru objektivizácie zo strany súdu a zohľadnenie hypotézy, či by ktokoľvek v právnom postavení žalovaného mohol opodstatnene považovať prezentovaný dôvod nesúhlasu so späťvzatím žaloby za vážny. Samotné subjektívne presvedčenie žalovaného o vážnosti ním uvedeného dôvodu bez ďalšieho na nepripustenie späťvzatia nepostačuje." V kontexte § 146 ods. 2 Civilného sporového poriadku uviedol, že v danom prípade nie je možné uvedené ustanovenie aplikovať, pretože nejde o konanie, pri ktorom je potrebný obligatórne súhlas žalovaného so späťvzatím žaloby. Opätovne svoje tvrdenia podporil citáciou z Civilného sporového poriadku Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S. Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol.. Komentár. Praha: C.H. Beck, 2016, zo str. 543, " Ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z hmotného práva, môže sa z povahy veci ktorýkoľvek z účastníkov právneho vzťahu žalobou domáhať tohto usporiadania prostredníctvom súdneho rozhodnutia. Kto svoje právo uplatní z časového hľadiska skôr, stáva sa v sporovom konaní žalobcom. Jeho procesná pozícia a s ňou spojená otázka aktívnej legitímácie však nie je determinovaná hmotným právom, pretože za rovnakých okolností sa mohol totožného nároku úspešne domáhať aj druhý alebo ktorýkoľvek iný účastník právneho vzťahu (tzv. iudicium duplex)." V danom prípade sa nejedná o takýto spor, nakoľko toto právo prislúcha len spoluvlastníkovi, ktorý za iného spoluvlastníka plnil to, čo mal spoluvlastník plniť sám. Je vylúčené, aby v danom prípade sa jednalo o tzv. iudicium duplex, pretože spoluvlastník, a teda M. O. a F. P. by nemohli byť aktívne legitimovaní na podanie žaloby, nakoľko nešlo o spoluvlastníkov, ktorí plnili za iného spoluvlastníka. Mal za to, že žalovaní 1, 2 neuviedli objektívne vážne dôvody, pre ktoré by súd nemohol rozhodnúť o späťvzatí žaloby a taktiež nejde o konania, na ktoré je ich súhlas potrebný, preto navrhol, aby súd konanie zastavil a žiadnemu z účastníkov konania náhradu trov konania nepriznal.

10. Žalovaný v 2. rade vo svojom vyjadrení zo dňa 26.9.2020 i následne zo dňa 12.10.2020 okrem hrubých invektív na adresu právnych zástupcov pôvodného i súčasného žalobcu, na adresu sudcov tunajšieho súdu a konajúcej sudkyne k veci uviedol iba to, že platobný rozkaz vydaný v tomto konaní dňa 7.2.2014 nepovažuje za právoplatný ani dôvodný. Celú žalobu i konanie o nej vedené považoval za podvod.

11. Podľa § 144 C.s.p., žalobca môže vziať žalobu späť.

12. Podľa § 145 ods. 1-3 C.s.p., ak je žaloba vzatá späť celkom, súd konanie zastaví. Ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzatí žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej. Ak je žaloba vzatá späť sčasti pred jej doručením žalovanému, koná súd o zvyšku nároku bez rozhodovania o zastavení konania v tejto časti.

13. Podľa § 146 ods. 1,2 C.s.p., súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov nesúhlasí. Na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby sa neprihliada, ak dôjde k späťvzatiu žaloby skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 alebo pojednávanie. Súhlas žalovaného je potrebný vždy, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

14. Späťvzatie žaloby je jedným zo širokej škály dispozičných oprávnení žalobcu ako strany sporu s postavením tzv. dominus litis (pána sporu), ktorý má právo procesnými úkonmi, ktoré sú prejavom jeho autonómnej vôle, ovplyvňovať priebeh a smerovanie celého súdneho konania (tzv. dispozičný princíp občianskeho súdneho konania). Vôľa žalobcu dosiahnuť zastavenie konania prostredníctvom inštitútu späťvzatia žaloby je však limitovaná dvoma skutočnosťami. Ide o 1) nesúhlas druhej procesnej strany so zastavením konania a 2) existenciou vážnych dôvodov, pre ktoré konanie zastaviť nemožno. Dôkazné bremeno existencie takýchto vážnych dôvodov v konaní nesie žalovaný. Posudzovanie vážnosti dôvodov je výlučne vecou voľnej úvahy a hodnotiaceho úsudku súdu, ktorý pri posudzovaní závažnosti dôvodov berie na zreteľ jednotlivé skutkové okolnosti prípadu a povahu uplatňovaného nároku, a hodnotí predovšetkým samotné dôsledky zastavenia konania z hľadiska právneho a faktického stavu vzťahov medzi stranami a dopad na ich postavenie, s prihliadnutím na mieru ohrozenia ich práv

a právom chránených záujmov . Ak súd dospeje k záveru o dôvodnosti požiadavky na prejednanie a rozhodnutie veci, môže v konaní pokračovať, v opačnom prípade konanie zastaví.

15. Súd posúdil obsah i dôvodnosť späťvzatia žaloby zo strany žalobcu, rovnako ako dôvody nesúhlasu žalovaných 1, 2 so zastavením konania a konštatuje, že nesúhlas žalovaných nespĺňa kritérium "vážnosti dôvodov", nakoľko nemajú vplyv na hmotnoprávne postavenie žalovaných 1, 2. Z obsahu spisu tunajšieho súdu sp. zn. 9C 1170/1998 bolo totiž zistené, že predmetom tohto konania bola žaloba žalobcu A. O. - W., Z. D. S., N. X/XX, proti žalovaným 1/ M. N., 2/ M. O.G. a 3/ I. O., o zaplatenie sumy 2.532,70 Eur s prísl.. Rozsudkom sp. zn. 9C/1170/1998-325 zo dňa 2.7.2009 bol žalovaný v 1. rade zaviazaný k úhrade žalovanej čiastky, pričom vo vzťahu k žalovaným 2, 3 bola žaloba zamietnutá. Žalovaná suma v tomto prebiehajúcom spore (sp. zn.11C/33/2014) predstavovala pomernú časť vyššie uvedenej sumy a jej príslušenstva, na ktorú bol pôvodný žalobca zaviazaný, pričom úhrady tejto pomernej časti sa pôvodný žalobca domáhal z dôvodu regresného vzťahu vyplývajúceho z pasívnej solidarity neb. žalovanej I. O., ako podielničky v Urbariáte, t.j. zo vzťahu medzi pôvodným žalobcom a dlžníkom, ktorý splnil celý záväzok v sume 2.532,70 Eur a žalovaným spadajúcim do kategórie ostatných dlžníkov, ktorí sa mali v zmysle § 511 Občianskeho zákonníka na úhrade uvedeného súdom priznaného záväzku protistrane v konaní sp. zn. 9C 1170/1998 podieľať. Vychádzal z toho, že napriek tomu, že žaloba A. O. - W., Z. D. S. vo vzťahu k žalovanej v 3. rade bola pôvodne zamietnutá, následne bolo zistené, že po ROEP-ke sa ku dňu 1.5.2013 neb. I. O. ocitla na zozname podielnikov Urbariátu. Až po samotnom začatí tohto sporového konania došlo rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 3Co/50/2015-429 zo dňa 25.02.2016 k zrušeniu predmetného rozsudku sp. zn. 9C 1170/1998 zo dňa 2.7.2009. Vo veci bol opätovne dňa 03.10.2018 súdom 1. stupňa vydaný rozsudok, ktorým bola žaloba v celom rozsahu zamietnutá, ktorý bol potvrdeným rozsudkom odvolacieho súdu, teda rozsudok sa stal právoplatným dňa 27.03.2020. Tým, že žaloba bola v pôvodnom konaní finálne zamietnutá bolo teda de facto rozhodnuté, že pôvodný záväzok vo výške 2.532,70 Eur vo vzťahu k pôvodnému žalobcovi neexistuje a teda odpadol dôvod aj pre vedenie tohto sporového konania. Z uvedeného dôvodu teda žalobca vzal žalobu v celom rozsahu späť, rovnako ako tomu, bolo i v iných konaniach vedených tunajším súdom proti ostatným podielnikom Urbariátu.

16. Vzhľadom na vyššie uvedené bol súd pri posudzovaní závažnosti dôvodov pre nesúhlas žalovaných so späťvzatím žaloby toho názoru, že tvrdenie žalovaných, že žaloba nebola už od počiatku dôvodná, nemožno považovať za relevantný dôvod pre nezastavenie konania, teda na prejednanie a rozhodnutie vo veci. Faktom totiž ostáva, že žaloba bola v pôvodnom konaní finálne zamietnutá, teda bolo teda de facto rozhodnuté, že pôvodný záväzok vo výške 2.532,70 Eur vo vzťahu k pôvodnému žalobcovi neexistuje a teda odpadol dôvod aj pre vedenie tohto sporového konania. Zastavenia konania tohto konania z hľadiska právneho a faktického stavu vzťahov medzi stranami nebude mať žiadny negatívny dopad na postavenie žalovaných, žiadnym spôsobom neohrozí mieru ich práv a právom chránených záujmov.

17. Vzhľadom na uvedené skutočnosti teda súd na nesúhlas žalovaných so späťvzatím žaloby neprihliadol a konanie vo veci zastavil.

18. Podľa § 256 ods.1 C.s.p., ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

19. Podľa § 256 ods.2 C.s.p., ak strana procesne zavinila trovy konania, ktoré by inak neboli vznikli, súd prizná náhradu týchto trov protistrane.

20. Podľa § 262 ods.1 C.s.p., o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

21. Podľa § 262 ods.2 C.s.p., o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

22. Podľa § 257 C.s.p., výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

23. Vo všeobecnosti ak dôjde k zastaveniu sporového konania z dôvodu späťvzatia žaloby je povinnosťou súdu skúmať procesnú zodpovednosť za zastavenie konania, pričom rozhodujúcimi skutočnosťami na posúdenie tejto zodpovednosti sú tie, ktoré vznikli po začatí konania.

24. V sporovom konaní sa povinnosť nahradiť trovy konania spravuje predovšetkým zásadou úspechu v konaní (§ 255 C.s.p.). Aplikácia ustanovenia § 257 C.s.p. pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy v prípadoch, keď síce sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania podľa § 255 a nasl. C.s.p., súd však dôjde k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Musí ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený. Výnimočnosť môže spočívať tak v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach u strán sporu. Rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa § 257 C.s.p. sa nesmie javiť ako neprímeraná tvrdosť voči subjektom konania a nesmie odporovať dobrým mravom. Účelom ustanovenia § 257 C.s.p. je umožniť súdu zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania zavedením moderačného absolútného práva. Civilný sporový poriadok vyžaduje pre realizáciu tohto sudcovského moderačného práva, aby v danom prípade išlo o výnimočné okolnosti a dôvody hodné osobitného zreteľa.

25. Podľa názoru súdu, takéto dôvody na postup podľa § 257 C.s.p. pri rozhodovaní o trovách konania strán sporu sú tu dané. Za dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle uvedeného ustanovenia súd považuje to, že tie skutočnosti, z ktorých pôvodný žalobca vychádzal pri podaní žaloby v tomto spore, sa v priebehu tohto sporového konania podstatne zmenili, čím sa súd podrobne zaoberal v bode 15 odôvodnenia tohto rozhodnutia. Tým, že žaloba bola v pôvodnom konaní finálne zamietnutá bolo teda de facto rozhodnuté, že pôvodný záväzok vo výške 2.532,70 Eur vo vzťahu k pôvodnému žalobcovi neexistuje a teda odpadol dôvod aj pre vedenie tohto sporového konania.

26. Súd pri posudzovaní uvedených skutočností vzal tiež do úvahy, že až do právoplatného skončenia konania vedeného pod sp. zn. 9C 1170/1998 bolo toto konanie prerušené, teda stranám sporu nemohli vzniknúť žiadne také trovy konania, ktoré bo bolo možné považovať za účelne vynaložené výdavky, ktoré by mali stranám sporu vzniknúť v tomto konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením ich práva.

27. Súd preto rozhodol tak, ako je to uvedené vo výroku rozhodnutia a z dôvodov hodných osobitného zreteľa žiadnej zo strán sporu nárok na náhradu trov konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie do 15 dní odo dňa doručenia uznesenia na tunajšom súde.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

a) neboli splnené procesné podmienky,

b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,

c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,

d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo

h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu vyššie uvedenú, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.